

19 Ιουλίου, 1996

[ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΤΣΑΓΓΑΡΙΔΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ
ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ/ Ή ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 165/95)

Διοικητικό Δίκαιο — Εγκύκλιος — Χαρακτηριστικά — Εσωτερικό διοικητικό μέτρο — Περιστάσεις και συνέπειες ως προς την εκτελεσιτότητα στην κριθείσα περίπτωση.

5 Αστυνομική Δύναμη Κύπρου — Μέλη — Υπηρεσία — Ετοιμότητα για ανάληψη καθήκοντος — Δεν συνιστά υπηρεσία — Καν. 17 των περί Αστυνομίας (Γενικών) Κανονισμών του 1989 (Κ.Δ.Π. 51/89).

10 Οι αιτητές προσέφυγαν κατά της απορρίψεως του αιτήματός τους να αναγνωριστεί ως υπηρεσία ο χρόνος κατά τον οποίο τελούσαν σε εικοσιτετράωρα ετοιμότητα.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

20 Το εσωτερικό διοικητικό μέτρο τεκμαίρεται ότι λαμβάνεται προς το συμφέρον και τις ανάγκες της υπηρεσίας. Στην παρούσα υπόθεση είναι φανερό ότι το υπό εξέταση έγγραφο αποτελεί εγκύκλιο στην οποία διασαφηνίζεται το ισχύον ωράριο. Η ρύθμιση του ωραρίου στην οποία προβαίνει, συνιστά προφανώς εσωτερικό μέτρο που στόχο έχει την εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας. Περαιτέρω θα πρέπει να αναφερθεί ότι με την εξεταζόμενη πράξη το ωράριο διασαφηνίζεται χωρίς οποιανδήποτε αλλαγή στη μέχρι τούδε κατάσταση. Απλώς
25 καλούνται όλα τα μέλη της Δύναμης που διεκδικούν υπερωριακή απασχόληση να υποβάλουν σχετικό αίτημα το οποίο θα εξεταστεί. Οι

αιτητές δεν υπέβαλαν αίτημα για να λάβουν οποιοδήποτε υπερωριακό επίδομα ή ελεύθερο χρόνο.

Οι αιτητές αντί να υποβάλουν απαίτηση προτίμησαν να καταχωρήσουν την παρούσα προσφυγή. Η ορθή διαδικασία που έπρεπε να ακολουθήσουν θα ήταν ακριβώς η υποβολή της απαίτησής τους και αν η ανταπόκριση της Υπηρεσίας δεν ήταν κατά τη γνώμη τους ικανοποιητική τότε μπορούσαν να προσφύγουν στο δικαστήριο. Η υπό εξέταση επιστολή δεν αποτελεί εν τέλει διοικητική πράξη και συνεπώς δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής.

Το όλο θέμα ανάγεται σε ερμηνεία του Καν.17 των περί Αστυνομίας (Γενικών) Κανονισμών του 1989, Κ.Δ.Π. 51/89. Σύμφωνα με τον Καν. 17(4), για τους σκοπούς του συγκεκριμένου Κανονισμού, αναφορά σε ανάκληση σε υπηρεσία δεν περιλαμβάνει ειδοποίηση σε μέλος να βρίσκεται σε ετοιμότητα για καθήκον αν ήθελε παραστεί ανάγκη. Απλή ανάγνωση του κανονισμού δεικνύει ότι το αίτημα των αιτητών να θεωρείται η αναμονή τους σαν χρόνος κανονικής υπηρεσίας δεν ευσταθεί.

Η προσφυγή απορρίπτεται με £250 έξοδα.

Αναφερόμενη υπόθεση:

Σωτηριάδης v. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 2599.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των Καθ' ων η αίτηση με την οποία απορρίφθηκε αίτημα των αιτητών όπως θεωρηθεί ως εργασία η περίοδος κατά την οποία οι Αιτητές προσφέρουν υπηρεσίες επί εικοσιτετράωρης βάσης.

Ε. Ευσταθίου, για τους Αιτητές.

Α. Χριστοφόρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ.: Με την παρούσα προσφυγή οι αιτητές οι οποίοι είναι Υπαστυνόμοι της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας, αξιώνουν ακύρωση της απόφασης του Αρχηγού Αστυνομίας ημερ. 29.1.1994, σύμφωνα με την οποία ανακλήθηκε η μέχρι τούδε πρα-

5 κτική περί αναγνώρισης της εικοσιτετράωρης υπηρεσίας των αιτητών ως υπεύθυνων αξιωματικών και/ή επί καθήκοντι αξιωματικών της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας και με την οποία απορρίφθηκε αίτημά τους όπως θεωρηθεί ως εργασία η περίοδος κατά την οποία αυτοί προσφέρουν υπηρεσίες επί εικοσιτετράωρης βάσης κάθε τρίτη ημερολογιακή ημέρα. Οι αιτητές εργάζονται με σύστημα τριών εναλλαγών, τριάντα πέντε ώρες την εβδομάδα και καλύπτουν τις υπόλοιπες πέντε ώρες σε νυκτερινές ασκήσεις, δοκιμαστικές ασκήσεις και δοκιμαστικές εξόδους. Επίσης πρέπει να ανταποκρίνονται σε όλα τα επεισόδια χωρίς καμιά απαίτηση για υπερωρίες.

15 Ο πρώτος αιτητής με επιστολή του ημερ. 13.12.1994 προς το Διευθυντή της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας ζήτησε όπως η εικοσιτετράωρη επιφυλακή θεωρηθεί ως πραγματική προσφορά υπηρεσίας. Ο Διευθυντής στις 29.12.1994 με επιστολή του υπό τύπο εγκυκλίου προς όλα τα μέλη της Υπηρεσίας, ανέλυσε το ισχύον ωράριο της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας και κάλεσε τους αξιωματικούς που είχαν υπερωρίες να υποβάλουν τις απαιτήσεις τους για εξέταση και ικανοποίηση. Οι αιτητές δεν ανταποκρίθηκαν, αλλά αντιθέτως καταχώρησαν την παρούσα προσφυγή ισχυριζόμενοι ότι χάνουν παρανόμως κεκτημένα δικαιώματα τα οποία αποκτήθηκαν δυνάμει μακράς και ομοιόμορφης τακτικής, κατά τρόπο που η ενέργεια των καθ' ων η αίτηση να αντίκειται στους κανόνες 20 χρηστής διοίκησης, καλής πίστης και προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης προς τη διοίκηση.

30 Με τη γραπτή του αγόρευση ο ευπαίδευτος συνήγορος των αιτητών αφού αναλύει τα γεγονότα όπως τα αντιλαμβάνεται, προχωρεί και αναλύει την αρχή της νομιμότητας και της προστασίας του διοικουμένου για να καταλήξει ότι στην παρούσα υπόθεση έχει παρατηρηθεί παράβαση της αρχής της ισότητας και/ή του ενιαίου μέτρου κρίσης εις βάρος των αιτητών, αφού πρόκειται για χειρισμό κατά τρόπο ανομοιόμορφο και διάφορο ομοειδών, νομικών, πραγματικών περιπτώσεων, κατά παράβαση του Άρθρου 28 του Συντάγματος.

40 Με την αγόρευσή του ο ευπαίδευτος συνήγορος των καθ' ων η αίτηση εγείρει προδικαστική ένσταση ότι η επιστολή του Διευθυντή της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας ημερ. 29.12.1994 της οποίας αξιώνεται η ακύρωση, αποτελεί εγκύκλιο προς τα μέλη της Υπηρεσίας και αφού συνιστά εσωτερικό διοικητικό μέτρο δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη. Είναι αλήθεια ότι στην υπόθεση **Σωτήρης Σωτηριάδης v. Δημοκρατίας** (1992) 4 Α.Α.Δ. 2599, ανα-

φέρονται τα ακόλουθα:

“Η εγκύκλιος συνιστά καθιερωμένο μέσο για την έκδοση οδηγιών καθώς και τον προσδιορισμό και εξειδίκευση καθηκόντων του προσωπικού στο πλαίσιο της υπηρεσίας. Η εγκύκλιος συνιστά εσωτερικό μέτρο που έχει ως στόχο την εύρυθμη λειτουργία της δημόσιας υπηρεσίας προς ευδόωση των σκοπών της. Οι ρυθμίσεις που θέτει δεν έχουν τον χαρακτήρα κανόνων του θετού δικαίου αλλά κανόνων “εσωτερικής υπηρεσίας”, όπως χαρακτηρίζονται. Δεν υπολείπονται όμως οι ρυθμίσεις αυτές σε δραστηριότητα ως προς την υποχρέωση των προσώπων ή των αρχών προς τις οποίες απευθύνονται να τις εφαρμόσουν. Η εγκύκλιος ως διοικητικό μέτρο είναι συνυφασμένη με την ευθύνη των ανώτερων βαθμίδων της υπηρεσίας για την τελεσφόρηση του διοικητικού έργου. (βλ. ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΙΣΧΥΟΝΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, υπό Γ. Παπαχατζή, 5η έκδοση, 1976, σελ. 115-117, ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ, 1929-1959, σελ. 238 και *Vorkas & Others v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 757.”

Το εσωτερικό διοικητικό μέτρο τεκμαίρεται ότι λαμβάνεται προς το συμφέρον και τις ανάγκες της υπηρεσίας (βλ. Ηλίας Κυριακόπουλος, Διοικητικόν Ελληνικόν Δίκαιον, Μέρος Γ΄, Τέταρτη Έκδοση, σελ.312). Στην παρούσα υπόθεση είναι φανερό ότι το υπό εξέταση έγγραφο αποτελεί εγκύκλιο στην οποία διασαφηνίζεται το ισχύον ωράριο. Η ρύθμιση του ωραρίου στην οποία προβαίνει, συνιστά προφανώς εσωτερικό μέτρο που στόχο έχει την εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας. Περαιτέρω θα πρέπει να αναφερθεί ότι με την εξεταζόμενη πράξη το ωράριο διασαφηνίζεται χωρίς οποιανδήποτε αλλαγή στη μέχρι τούδε κατάσταση. Απλώς καλούνται όλα τα μέλη της Δύναμης που διεκδικούν υπερωριακή απασχόληση να υποβάλουν σχετικό αίτημα το οποίο θα εξεταστεί. Οι αιτητές δεν υπέβαλαν αίτημα για να λάβουν οποιοδήποτε υπερωριακό επίδομα ή ελεύθερο χρόνο. Η παράγραφος 3 της εγκυκλίου ημερ. 29.12.1994, αναφέρει:

“Ανεξάρτητα από τα πιο πάνω όσοι Αξιωματικοί παρεμένουν σε καθήκο μετά τη συμπλήρωση των 40 ωρών εργασίας την εβδομάδα να υποβάλλουν αίτηση και θα χορηγείται σ’ αυτούς ανάλογος χρόνος ανάπαυσης όπως στην περίπτωση των μελών της Δημόσιας Υπηρεσίας.”(*)

(*) Διατηρήθηκε η ορθογραφία του πρωτότυπου.

5 Οι αιτητές αντί να υποβάλουν απαίτηση προτίμησαν να καταχωρήσουν την παρούσα προσφυγή. Η ορθή διαδικασία που έπρεπε να ακολουθήσουν θα ήταν ακριβώς η υποβολή της απαίτησής τους και αν η ανταπόκριση της Υπηρεσίας δεν ήταν κατά τη γνώμη τους ικανοποιητική τότε μπορούσαν να προσφύγουν στο δικαστήριο. Η υπό εξέταση επιστολή δεν αποτελεί εν τέλει διοικητική πράξη και συνεπώς δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής.

10 Τέλος βρίσκω ότι δεν μπορεί εν πάση περιπτώσει να στοιχειοθετηθεί το παράπονο των αιτητών για παράβαση της αρχής της ισότητας ή της αρχής της νομιμότητας. Τα της συγκεκριμένης υπηρεσίας ρυθμίζονται ανάλογα με τις ανάγκες που εξυπηρετούνται και η αντιμετώπιση δεν μπορεί να θεωρηθεί ανομοιόμορφη ή διάφορος γιατί οι αιτητές αποτελούν χωριστή τάξη στην Αστυνομική Δύναμη Κύπρου (Αξιωματικοί της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας), η υπηρεσία τους δε καθορίζεται από σχετικούς κανονισμούς. Το γεγονός ότι άλλοι συνάδελφοι τους που εργάζονται σε επιτελικές θέσεις δεν τυγχάνουν της ίδιας μεταχείρισης δε συνιστά και διαφορετική αντιμετώπιση. Αντίθετα, ανάλογα με τις ανάγκες της συγκεκριμένης τοποθέτησης ρυθμίζεται και ο τρόπος υπηρεσίας.

25 Πιστεύω ότι το όλο θέμα ανάγεται σε ερμηνεία του Καν.17 των περί Αστυνομίας (Γενικών) Κανονισμών του 1989, Κ.Δ.Π. 51/89. Σύμφωνα με τον Καν.17(4), για τους σκοπούς του συγκεκριμένου κανονισμού, αναφορά σε ανάκληση σε υπηρεσία δεν περιλαμβάνει ειδοποίηση σε μέλος να βρίσκεται σε ετοιμότητα για καθήκον αν ήθελε παραστεί ανάγκη. Απλή ανάγνωση του κανονισμού δεικνύει ότι το αίτημα των αιτητών να θεωρείται η αναμονή τους σαν χρόνος κανονικής υπηρεσίας δεν ευσταθεί. Εν όψει όλων των πάνω πιστεύω ότι η προσφυγή των αιτητών θα πρέπει να απορριφθεί και 30 διά του παρόντος απορρίπτεται με έξοδα £250 εναντίον των αιτητών.

Η προσφυγή απορρίπτεται με £250 έξοδα.